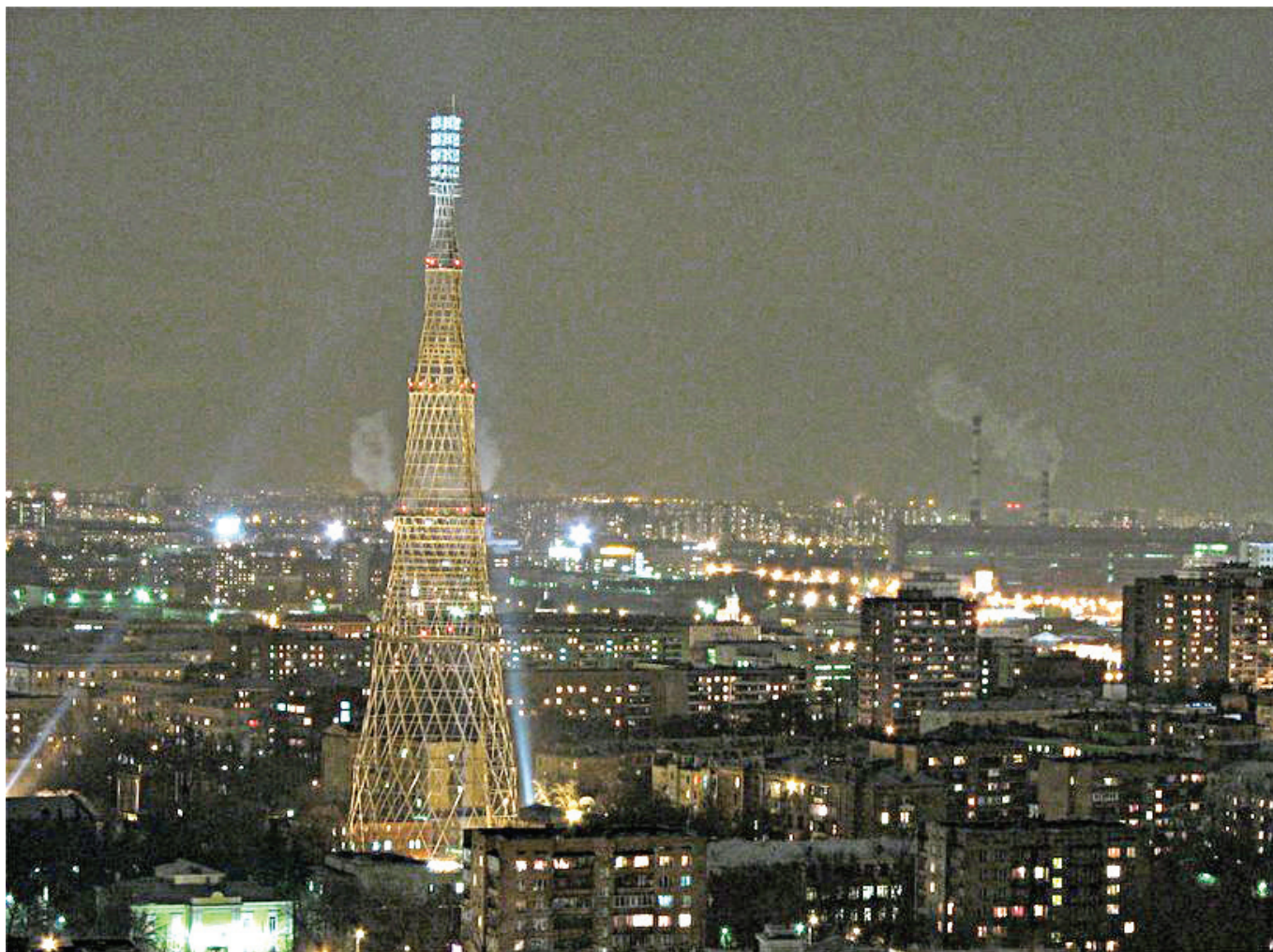

Arkitektar, mentafólk og onnur stríðast nú fyri at varðveita Sjukhov tornið í Moskva

Russiskt radiotorn stendur fyri falli

LENIN REISTI SJUKHOV TONIÐ MITT Í MOSKVA. NÚ ER TONIÐ Í SO RINGUM STANDI, AT MÆLT VERÐUR TIL AT TAKA TAÐ NIÐUR

MOSKVA

Eyðun Klakstein
eydun@sosialurin.fo

Í 1922 varð eitt 50 metrar høgt metaltorn reist mitt í russiska høvuðsstaðnum. Lenin gav boð um, at tornið skuldi gerast, so tað kundi senda radio, sum var til frama fyri landsins leiðslu.

Síðani hevur Sjukhov tornið staðið stutt frá Kreml, men tað hevur ongantíð verið tað stóra ferðamálið, sum onnur torn í øðrum londum eru blivin. Ein orsök er, at tað ber ikki til at sleppa upp í tornið.

Av tí sama hevur tornið ikki havt tað meira enn næstbest, og hóast eitt uppskot var frammi í 2009 um at varðveita tornið, er einki hent, og standurin er nú versnaður munandi. Nú er ætlanin at taka tornið niður og møguliga endureisa tað seinni.

Tornið skal standa

Fleiri kendir arkitektar, mentafólk og onnur hava nú tikið seg saman í roynd at bjarga torninum og lata tað verða standadi.

Heimskendi bretska arkitekturin Norman Foster hevur áður staðið á odda fyri eini bjargingarætlan av torninum,

tí hann helt tað vera imponerandi og hava søguligan týðning.

Nú hava fólk sum Rem Koolhaas og Elizabeth Diller og onnur latið teirra undirskrift til eina innsavning av undirskriftum, sum skulu stuðla áheitanini um at varðveita tornið.

Tey eru ímóti, at tornið verður tikið niður, men heldur umvælt og styrkt, sum tað stendur.

So segði hon...

– Tað hevur altíð verið tónleikurin, sum hevur hjálpt mær ígjøgnum tungu løturnar í lívinum

Dógg Nónsgjógv, songkvinna

KLUMMAN

Inna
Törnroos

Vit foreldur eru ókey!

Smábarnaforeldur eru ein bólkur í samfelagnum, sum tað tykist verða í lagi at finnst at.

Í lötuni síggja vit javnan greinar um miðlavanar – vit foreldur surfa ov nógv, hyggja meira eftir telefonini enn okkara børnum, og tá tað kemur til børnini sjálv, spæla tey alt ov nógv telduspøl. Hvør skal endin verða?

Vit curla eisini børnini, stuðla teimum so tey gerast handlingslammaðir litlir borgarar, ið vænta sær alt servera tann dagin, tey skulu klára seg sjálvi. Endin kann ikki gerast annað enn katastrofalur!

Tað eru sjáldan greinir um, hvussu nógv vit foreldur stríðast fyri at okkara børn skulu fáa tað so gott sum gjørligt. At samfelagið krevur, at vit arbeiða fulla tíð, og børnini eru í skúla ella á stovni størsta partin av degnum.

Friløtan, tá vit hyggja í telefonina er kanska eftir ein strævnar arbeiðsdag, heintan av børnum í barnagarði, og eftir at døgurðin er farin í ovnum.

Børnini hava verið saman við javnaldrum allan dagin og hava brúk fyri at seta seg niður og taka tað róligt. Hvi ikki eina løtu framman fyri einum gevandi telduspæli?

Eg haldi heldur ikki, at miðlanýtslan skal yvirdrivast, og eg haldi avgjørt ikki, at børn hava gott av at spæla ov nógv. Men viðhvørt er ræðslan fyri tí nýggja tað, sum stýrir okkum meir enn sunt fornuft!

At børn verða curlað er eitt »ikki-problem«, sum eg bara verði irriterað av at hoyra um. Hugsa ístaðin um øll tey børn, ið hava foreldur, sum misnýta, sláa, og ikki elska børnini sum foreldur. Har hava vit teir veruligu trupulleikarnar. At curla er kanska ikki tað besta, eitt foreldur kann gera, men tey, sum gera tað, elska síni børn og vilja hjálpa teimum á lívsins leið. Nær er tað vorðið so galið? At lívið ikki altíð er so lætt, finna børnini nokk út av, óansæð um tey hava curlandi foreldur ella ikki.

Eg sigi sum svenski barnaríthøvundin Astrid Lindgren segði »Gev barninum kærleika, meira kærleika og enn meira kærleika – so kemur fókaskikkurin av sær sjálvum!«

So einfalt trúgvi eg faktiskt, at tað er. Elska børnini! Og tað vænti eg neyvan, at nakað klókt høvd setir spurnartekin við!

